

Arrest

nr. 54 187 van 10 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SOUVEREYNS, die loco advocaat G. MEBIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Gjakovë en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog in Kosovo in 1998 werd u door Serviërs meegenomen en werd u een maand vastgehouden in een kippenfabriek waar u putten moest graven en zakken moest vullen met kiezelstenen. U werd er ook ondervraagd en onder druk gezet om informatie te geven over leden van het UÇK (Kosovaars Bevrijdingsleger). U werd zowel fysiek als psychisch mishandeld. Na een maand werd u vrijgelaten. Omdat de paramilitaire groeperingen u niet toestonden om naar huis terug te keren, besloot u onderdak te zoeken bij uw zus. Daar kon u ook niet blijven. U moest immers verschillende keren vluchten voor de NAVO-bombardementen (Noord-Atlantische Verdragsorganisatie). Een paar maanden na de oorlog vernam u dat uw neef en broer aangehouden waren in Nis (Servië), waar ze

twee jaar vastzaten. Toen u dit vernam, kreeg u psychische problemen. U kon niet meer slapen en u herbeleefde alles wat u had meegemaakt. In datzelfde jaar, in 1999, besloot u hulp te zoeken in het ziekenhuis Isa Grezda. Eind 1999 werd u ook eens drie dagen opgenomen. Sinds 1999 ging u geregeld naar de spoedopname van dat ziekenhuis, waar u slaap- en kalmeermiddelen kreeg voorgeschreven. U voelde zich daar echter niet beter mee. Na een zekere tijd raadden de artsen van de spoeddienst u aan contact op te nemen met dokter Ilir Grezda. Hij is een psychiater en stelde de diagnose PTSD (Post Traumatic Stress Disorder) vast. Hij behandelde u met medicatie en organiseerde ook praatsessies in groep. U vond echter dat die behandeling niet volledig hielp voor u, ondanks het feit dat er periodes waren dat u zich beter voelde. U werd ook regelmatig in het ziekenhuis opgenomen voor een aantal dagen. Eind 2005 meende u dat het goed voor u zou zijn mocht u een vaste betrekking hebben en begon u te werken bij de Kosovaarse elektriciteitsmaatschappij KEK. De eerste zeven maanden moest u enkel elektriciteitsmeters aflezen en facturen verdelen. Daarna moest u ook de meters controleren op misbruik. In de winter van 2007 merkte u effectief misbruik op bij sommige families en maakte u daarvan melding bij uw baas. Die families werd een boete opgelegd. De families Shala, Gashi en Hoti verweten u dat u verantwoordelijk was voor de aan hen opgelegde boetes en eisten dat u deze zou betalen. Een tijdje later werd u bedreigd door een lid van één van de drie families. U mocht van hem die dag niet gaan werken en later stuurde hij iemand naar uw huis met de mededeling dat, indien u niet zou betalen, u met hem in bloedwraak zou zijn. U bleef sindsdien thuis en durfde niet meer te gaan werken. Gezien u op uw werk geen geldige reden gaf voor uw afwezigheid, werd u dan ook ontslagen. U kreeg daar geregeld bedreigingen via sms. Dit stopte toen u in 2008 uw gsm liet afsluiten. Ook kwam er af en toe een tussenpersoon van die families bij u thuis, de laatste keer was twintig dagen voor uw vertrek naar België. U en uw vader probeerden hem te overtuigen van uw onschuld, maar dat hielp niet. Ofwel moest u betalen, ofwel moest u binnenblijven. Bescherming van de politie kon u niet inroepen omdat u ze niet vertrouwde. Vroeger had u immers al gemerkt dat de politie haar werk niet goed deed. Doordat u niet meer naar buiten durfde komen, kon u sinds 2007 ook niet meer naar uw psychiater gaan. Uw behandeling zette u min af meer verder door anderen voor u medicatie te laten kopen. Uiteindelijk verliet u Kosovo op 1 november 2009 en kwam u naar België waar u op 3 november 2009 een asielaanvraag indiende. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren uit vrees voor de leden van bovenstaande families. In België had u contact met een huisarts die u medicijnen voorschreef.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 24 maart 2009; uw Kosovaarse geboorteakte en een certificaat ter staving van uw burgerlijke staat, beiden uitgereikt in Gjakovë op 19 oktober 2009; uw medisch boekje; diverse documenten in verband met uw tewerkstelling in het elektriciteitsbedrijf, i.e. uw tewerkstellingscontract, uw werkbadge, een certificaat van een interne bedrijfsopleiding en uw ontslagbrief; uw diploma van elektricien, uitgereikt in Prizren op 23 november 2003; enkele Kosovaarse medische attesten d.d. 19 december 2006, 6 april 2008, 22 april 2009 en 15 september 2009 waaruit blijkt uit dat u aan PTSD lijdt en dat u bij psychiater dr. Ilir Grezda in behandeling was; het resultaat van een bloedonderzoek in Kosovo d.d. 12 juni 2004; enkele Belgische medische documenten ter staving van het feit dat u hier in behandeling bent voor (psycho-)medische problemen; een addendum bij het inburgeringscontract dat u in Antwerpen op 8 april 2010 afsloot; en het attest dat u regelmatig aan de cursus maatschappelijke oriëntatie deelnam.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over de bloedwraak waarin u zou zijn verwickeld, niet kaderen in de traditie van bloedwraak zoals deze in de Albanese gebieden gangbaar is. U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat u sinds 2007 bedreigingen kreeg van de families Shala, Gashi en Hoti. Deze bedreigingen waren het rechtstreekse gevolg van uw werk bij de Kosovaarse elektriciteitsmaatschappij KEK. U moest elektriciteitsmeters bij particulieren op fraude controleren en de frauderende families kregen een boete opgelegd. De families Shala, Gashi en Hoti achtten u verantwoordelijk voor de boetes die ze kregen en eisten dat u de boetes zou betalen. Een lid van een van bovenstaande families riep een bloedwraak uit en zei dat zolang u niet betaalde u opgesloten moest leven (CGVS, p. 5-6, 9-10). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat bij een bloedwraak een aantal regels gerespecteerd dienen te worden. Deze traditionele regels, die in de Kanun opgenomen werden, bepalen ondermeer in welke context een bloedwraak kan ontstaan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter geenszins dat het krijgen van een boete opgelegd door de overheid een aanleiding van bloedwraak zou kunnen zijn. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u bij het uitvoeren van een eenvoudige overheidsjob bij de KEK in een bloedwraakzaak zou verwickeld zijn. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de door u aangehaalde problemen het gemeenrechtelijke niveau zouden overstijgen. Bovendien zijn uw problemen louter interpersoonlijk van

aard. U verklaarde immers expliciet dat u behalve met de drie geciteerde families geen problemen had met andere Kosovaarse burgers (CGVS, p. 9). Uw problemen houden dan ook als dusdanig geen verband met de criteria bepaald in de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt waarom u zich niet tot de Kosovaarse politie kon wenden in verband met de door u aangehaalde problemen met die drie families. Internationale bescherming kan pas worden verkregen, wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Naar aanleiding van de diverse bedreigingen door de families Shala, Gashi en Hoti geuit, heeft u echter nooit klacht ingediend bij de Kosovaarse politie. Als reden daarvoor gaf u op dat u de lokale politie niet vertrouwdte omdat ze een paar keer verzaakt hadden u bij te staan bij een controle in opdracht van uw werkgever (CGVS, p. 6). Dat is echter geen afdoende uitleg voor uw nalaten, gezien u evenmin beroep deed noch op de Kosovaarse ombudsman noch op de in Kosovo aanwezige internationale autoriteiten omdat u dacht dat het toch niets zou uithalen en dat de situatie hierdoor zou verergeren (CGVS, p. 7). Dit is echter evenmin een afdoende verklaring voor uw nalaten een beroep te doen op de internationale autoriteiten, gezien de autoriteiten slechts actie kunnen ondernemen als ze hiervan op de hoogte gesteld worden. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2010 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Betreffende het door u opgelopen posttraumatisch stresssyndroom (PTSS) ten gevolge van de Kosovaarse oorlog heeft u niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet langer medische hulp te kunnen krijgen voor de door u aangehaalde psycho-medische problemen. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde medische attesten van dokter Ilir Grezda blijkt immers dat u er zich in het verleden langdurig probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening voor de door u aangehaalde psycho-medische problemen. Zo verklaarde u de eerste jaren na de oorlog telkens naar de spoedopname geweest te zijn waar u slaap- en kalmeermiddelen kreeg voorgeschreven (CGVS, p. 13-14). Toen de diagnose van PTSS werd gemaakt, werd u met specifieke medicatie behandeld en werden er praat sessies in groep georganiseerd. Deze therapie zorgde ervoor dat u zich af en toe beter voelde (CGVS, p. 15). Doordat u zich beter voelde, besloot u ondermeer voor de Kosovaarse elektriciteitsmaatschappij te beginnen werken (CGVS, p. 12). U verklaarde weliswaar dat u zich sinds uw problemen met de drie hierboven geciteerde families niet meer tot dokter Grezda kon wenden (CGVS, p. 12). Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt evenwel dat u sindsdien nog steeds door dokter Grezda behandeld werd. U legde immers medische attesten neer d.d. 6 april 2008 en 22 april 2009 waaruit blijkt dat u telkens medicatie voorgeschreven werd. Uit het attest d.d. 15 september 2009 blijkt tevens dat u sinds de diagnose van PTSS vijf jaar voordien vastgesteld werd u op regelmatige basis psychiatrisch behandeld werd. Hoe dan ook is hierboven reeds gebleken dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u zich niet kon wenden tot de in Kosovo aanwezige autoriteiten om tot een oplossing van deze (gemeenrechtelijke) problemen te komen, waardoor u opnieuw op normale

wijze door de dokter behandeld zou kunnen worden. Overigens kan hieraan nog toegevoegd worden dat u verklaarde dat u in België dezelfde medicatie inneemt als de medicatie die u in Kosovo voorgeschreven kreeg (CGVS, p. 14). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u om tot een genezing van uw trauma te komen niet langer bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten terecht kan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten tonen uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat aan. De documenten in verband met uw tewerkstelling bevestigen dat u in het Kosovaarse elektriciteitsbedrijf werkzaam was. De Kosovaarse medische documenten werden hierboven reeds besproken. De Belgische medische attesten bevestigen dat u in België naar de dokter ging en medicatie kreeg voorgeschreven. De documenten die u neerlegde in het kader van het door u afgesloten inburgeringscontract bevestigen uw deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie. Dit alles staat hier echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald betreffende de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker meent wel degelijk een angst te hebben om vervolgd te worden. Voor hem staat het vast dat hij misbruiken heeft vastgesteld bij de betreffende families en deze ingevolge hiervan boetes dienen te betalen. Met zijn gedetailleerd feitenrelaas en bijgebrachte stukken maakte hij afdoende aannemelijk dat deze families hem blijven bedreigen. Hij diende zijn land van herkomst uit noodzaak te verlaten, temeer gezien hij te kampen heeft met psychologische problemen, waarvoor hij in zijn land niet meer de vereiste behandeling kan krijgen. Hij kan geen beroep doen op andere instanties die hem hulp zouden kunnen bieden.

Verzoeker merkt betreffende zijn medische toestand op dat hij zich inderdaad af en toe beter voelde naar aanleiding van een praatsessie, maar zijn psychologische toestand er over het algemeen niet veel op vooruit gegaan is. Dat hij probeerde werk te zoeken, dient uiteraard niet in zijn nadeel te worden uitgelegd. Hij heeft uiteraard geprobeerd om zijn leven verder op te pikken en verder te gaan ondanks de psychologische problematiek. Tevergeefs blijft hij echter de gruwelijke feiten herbeleven. De sessies en slaapmedicatie zijn onvoldoende om hem werkelijk te helpen. Verzoeker kon bovendien niet verder naar de psycholoog gaan gezien de bedreigingen van de families. Hij kan uiteraard onmogelijk abrupt zijn medicatie beëindigen. Zeker gezien het tevens kalmeerpillen betreffen dient dit geleidelijk aan te gebeuren. Deze medicatie helpt hem echter slechts tot bepaalde hoogte, ermee stoppen zou de situatie enkel nog meer verergeren. Verzoeker wenst bijgevolg in België de behandeling verder te zetten en terug naar een psycholoog te gaan, waartoe hij in zijn land van herkomst verhinderd wordt, zodat hij op termijn wel zou kunnen afbouwen met de slaap- en kalmeermiddelen die hij neemt. Een terugleiding van verzoeker zal gezien zijn medische toestand allesbehalve bevorderlijk zijn voor zijn genezing, gezien een strikte opvolging in België noodzakelijk is.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

Verzoekers asielaanvraag berust op de problemen die hij heeft ondervonden vanwege drie families bij wie hij fraude van het elektriciteitsverbruik had vastgesteld waarna zij hiervoor beboet werden. Verzoeker gaat voorbij aan de terechte vaststelling van de bestreden beslissing dat het hier om louter gemeenrechtelijke feiten gaat die geen verband houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag. Waar verzoeker verwijst naar bloedwraak merkt de Raad op dat de bestreden beslissing uitvoerig toelichtte waarom het weinig aannemelijk is dat verzoeker op basis van de feiten die hij aanhaalt in een bloedwraak zou kunnen

verwikkeld zijn. Op basis van de regels die in de Kanun zijn opgenomen blijkt immers dat het opleggen van een boete door de overheid geenszins een aanleiding zou kunnen zijn voor een bloedwraak. Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker bij het uitvoeren van een eenvoudige overheidsjob bij de KEK in een bloedwraak zou verwikkeld zijn.

Wat er ook van zij, verzoeker heeft geenszins aannemelijk kunnen maken waarom hij geen bescherming heeft gevraagd aan zijn nationale overheden. Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend wanneer de nationale overheden geen bescherming willen of kunnen geven. Dat verzoeker geen beroep gedaan heeft op zijn overheden omdat hij deze niet vertrouwdde of omdat hij dacht dat het toch niets zou uithalen is geen afdoende verklaring aangezien verzoeker hiertoe zelfs geen poging heeft ondernomen en de bestreden beslissing uitgebreid ingaat op de nationale beschermingsmogelijkheden in Kosovo die voldoen aan internationale standaardregels en waarbij de OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" toeziet ziet op de effectieve naleving van de internationale normen inzake mensenrechten.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 52 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet werd genomen op basis dit artikel, doch op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag en kan in onderhavige procedure niet nuttig worden aangevoerd (RvS, 3 juli 2007, nr. 173.106).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft het Commissariaat-generaal op basis van verzoeker zijn verklaringen en de door hem neergelegde medische attesten van dokter Ilir Grezda betreffende zijn psycho-medische problemen terecht geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakte bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet langer medische hulp te kunnen krijgen. Zo kon verzoeker zich in het verleden in Kosovo langdurig probleemloos wenden tot de medische hulpverlening voor de door hem aangehaalde psycho-medische problemen. Zo verklaarde hij de eerste jaren na de oorlog telkens naar de spoedopname geweest te zijn waar hij slaap- en kalmeermiddelen kreeg voorgeschreven (CGVS, p. 13-14). Toen de diagnose van PTSS werd gemaakt, werd verzoeker met specifieke medicatie behandeld en werden er praatsessies in groep georganiseerd. Deze therapie zorgde ervoor dat hij zich af en toe beter voelde (CGVS, p. 15). Doordat hij zich beter voelde, besloot hij ondermeer voor de Kosovaarse elektriciteitsmaatschappij te beginnen werken (CGVS, p. 12). Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij zich sinds zijn problemen met de 3 hierboven geciteerde families niet meer tot dokter Grezda kon wenden (CGVS, p. 12). Uit de door hem neergelegde medische attesten blijkt evenwel dat hij sindsdien nog steeds door dokter Grezda behandeld werd. Hij legde immers medische attesten neer d.d. 6 april 2008 en 22 april 2009 waaruit blijkt dat hem telkens medicatie voorgeschreven werd. Uit het attest d.d. 15 september 2009 blijkt tevens dat verzoeker sinds de diagnose van PTSS vijf jaar voordien vastgesteld op *regelmatige basis* psychiatrisch behandeld werd. Zoals reeds eerder opgemerkt maakte verzoeker niet aannemelijk waarom hij zich niet kon wenden tot de in Kosovo aanwezige autoriteiten om tot een oplossing van deze (gemeenrechtelijke) problemen te komen, waardoor hij opnieuw op normale wijze door de dokter behandeld zou kunnen worden. Verzoeker verklaarde dat hij in België dezelfde medicatie inneemt als de medicatie die hij in Kosovo voorgeschreven kreeg (CGVS, p. 14). Bijgevolg heeft hij niet aannemelijk gemaakt waarom hij om tot een genezing van zijn trauma te komen niet langer bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten terecht kan.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER